

ĮŽANGA

Ne. Ne. Ne. Tik ne juoda. Tik ne dusinanti juoda. Tik ne plastikinis maišelis. Ją apima panika, plaučiuose ima trūkti oro. Negaliu kvėpuoti. Negaliu kvėpuoti. Burnoje justis kraujo sūrumą primenantis baimės skonis. Privalau tai padaryti. Tai – vienintelė išeitis. Nejudėk. Nusiramink. Kvėpuok lėtai. Negiliai. Kaip jis ir liepė. Netrukus viskas baigsis. Viskas baigsis ir aš būsiu laisva. Laisva. Laisva.

Judinkis. Dabar. Bėk. Bėk. Bėk. Greičiau. Ji lekia kiek įkabindama, nesižvalgydama atgal. Ją gena baimė, tad dairydamosi, kur galėtų sprukti, ji aplenkia kelis vėlyvus pirkėjus. Jai nusišypso laimė: automatinės durys atviros. Pro aukštai pakabintas neskoningas šventines dekoracijas, pro atsivėrusį išėjimą ji neria lauk ir netrukus išpuola į automobilių aikštelę. Nemažindama tempo bėga toliau. Prasibrovusi tarp pastatytų mašinų, smunka į miškelį. Ji bėga nuo mirties, siauru plūktos žemės taku tapsi pro gervuogienojus, liaunos medžių šakelės kaip rykštės plaka jai veidą. Ji bėga, kol pajunta tuoj sprogsiant plaučius. Bėk. Bėk. Bėk. Nesustok.

Šalta. Šalta. Per šalta. Nuovargis temdo sąmonę. Nuovargis ir šaltis. Vėjas kaukdamas siūbuoja medžių šakas, kiaurai košia jos drabužius ir smelkiasi į kaulus. Susigūžusi po krūmu, ji plikais sugrubusiais pirštais grėbia nukritusius lapus, mėgindama prasimanyti ką nors panašaus į guolį. Miegoti. Jai reikia numigti. Ji gulasi ant šaltos ir kietos žemės pernelyg pavargusi, kad bijotų, pernelyg išsekusi, kad verktų. O kitos? Ar ir jos paspruko? Ji užsimerkia. Ar joms pavyko? Tegul jos būna laisvos. Tegul joms būna šilta... Kaip tai galėjo nutikti?

Ji pabunda. Gulėdama tarp šiukšliadėžių, apsiklojusi laikraščiais ir kartono gabalais. Drebėdama visu kūnu. Sustirusi į ožio ragą. Bet turi keliauti toliau. Ji turi adresą. Už jį dėkoja auklės Dievui. Virpančiais

pirštais išskleidžia popieriaus lapelį. Štai kur jai reikia skubėti. Dabar. Dabar. *Tuoj pat.*

Žingsnis po žingsnio. Eina. Greičiau negali. Eina. Eina. *Eina*. Užsiglaudusi tarpduryje numinga. Pabunda ir eina. Eina. Užsukusi į *McDonald's* restoraną, tualete iš kriauklės čiaupo atsigeria vandens. Maisto kvapas taip vilioja...

Jai šalta. Alkis aštriais nagais drasko skrandį. O ji atkakliai žingsniuoja, žvilgčiodama į žemėlapi. Vogtą žemėlapi. Nugvelbtą iš krautuvėlės, papuoštos mirguliuojančiomis girliandomis ir viliojančios pirkėjus kalėdine muzika. Sukaupusi paskutines menkas jėgas, ji laiko rankoje popieriaus skiautę. Tiek daug dienų už bato aulo slėptas popierėlis atrodo gerokai nusitrynęs ir apdriskęs. *Nuvargusi*. Ji tokia išsekusi. *Purvina*. Apskretusi, sušalusi ir išsigandusi. Šis adresas – vienintelė jos viltis. Pakėlusi drebančią ranką, ji paspaudžia durų skambutį.

Magda jos laukia. Motina jai parašė ir pranešė. Magda pasitinka ją išskėstomis rankomis. Bet po akimirkos žingtelį atatupsta. *Jėzau, vaikeli! Kas tau nutiko? Laukiau tavęs praeitą savaitę!*

PIRMAS SKYRIUS

Nesaistantis seksas turi daug pranašumų. Jokių įsipareigojimų, jokių lūkesčių ir nusivylimų – reikia tik prisiminti vardus. Su kuo paskutinį kartą maloniai leidau laiką? Su Džodžo? Džine, o gal Džode? Nesvarbu. Ji buvo tik bevardė partnerė, uoliai vaitojusi lovoje ir ne tik. Negaliu užmigti, tad gulėdamas spoksau į ribuliuojančius Temzės atspindžius ant kambario lubų. Nerimauju taip, kad negaliu užmigti.

Šį vakarą – Karolina. Bevardėms partnerėms jos nepriskirsi. Šiai kategorijai ji niekada netiks. Po velnių, ir ką aš sau galvojau? Užsimerkęs mėginu nutildyti tylų, bet įkyrų vidinį balsą, klausiantį, ar išmintinga buvo sugulti su savo geriausia drauge... vėl. Ji snaudžia šalia manęs, glotnų jos kūną užliejusi sausio nakties mėnesiena, ilgos jos kojos susipynusios su maniškėmis, o galva prigludusi man prie krūtinės.

Blogai, taip neturėtų būti. Delnais pasitrinu veidą mėgindamas nustoti savęs nekęsti, o ji krusteli, pasiverčia ir pabunda iš snaudulio. Vienas manikiūro pagražintas nagas slysta man krūtine žemyn, paskui keliauja per pilvo raumenis ir ima sukti ratus aplink bambą. Pirštams leidžiantis link mano gaktiplaukių, pajuntu mieguistą jos šypseną. Čiupęs už rankos, pakeliu ją sau prie lūpų.

– Ar vienai nakčiai mūsų padarytos žalos nepakaks, Kara?

Bučiuoju iš eilės kiekvieną pirštą, kad atstumiami ji nesijaustų įskaudinta. Mane vargina ir slegia įkyrus, nemalonus, širdį graužiantis kaltės jausmas. Dėl Dievo meilės, juk tai Karolina – geriausia mano draugė ir brolio žmona. Buvusi žmona.

Ne. Ne *buvusi žmona*. Jo našlė.

Koks liūdnas žodis, įvardijantis liūdną gyvenimo aplinkybę.

– Ak, Maksimai, labai prašau. Padėk man užsimiršti, – sušnabžda ji ir priglaudusi šiltas drėgnas lūpas bučiuoja man krūtinę.

Tada, nusibraukusi nuo veido plaukus, pažvelgia į mane pro ilgas blakstienas, o jos akyse atsispindi ir gedulas, ir troškimas.

Delnais atsargiai suspaudžiu jos žavų veidelį ir papurtau galvą.

– Mums nederėtų...

– Liaukis, – ji nutildo mane, priglaudusi pirštus prie lūpų, – maldauju. Man to reikia.

Tyliai sudejuoju. Keliausiu į pragarą.

– Maldauju, – neatlyžta ji.

Po galais, aš *jau* pragare.

Ir aš kankinuosi, ir man jo trūksta, be to, Karolina – mano ryšys su juo, todėl mano lūpos randa jos lūpas ir apverčia ją ant nugaros.

Kai pabundu, kambarys užlietas tokios ryškios žiemos saulės šviesos, kad net prisimerkiu. Apsivertęs su palengvėjimu atsikvepiu: Karolina išėjo, tik paliko ore tebetvyrantį sąžinės graužaties dvelksmą ir raštelį ant mano pagalvės.

Pietūs šiandien su tėčiu ir įkiaule?

Būtinai ateik.

Jie taip pat gedi.

MYLIU X

Velnias.

Aš ne to noriu. Užsimerkiu patenkintas, kad pagaliau esu savo lovoje vienas, ir kad, nežiūrint naktinių užsiėmimų, praėjus dviem dienoms po laidotuvių nusprendėme grįžti į Londoną.

Po galais, kaip iki to nusiritau?

Tik stiklėlį prieš miegą, – pasiūlė ji, o aš įdėmiai pažvelgiau į dideles, žydras, liūdesio kupinas akis ir supratau, ko ji nori. Tokiu pat žvilgsniu ji pervėrė mane ir tą vakarą, kai sužinojome apie Kito patirtą nelaimingą atsitikimą ir nelemtą mirtį. Tuomet tam žvilgsniui nebegalėjau atsispirti. Daugybę kartų vos neperžengėme ribos, bet tą naktį pasidaviau likimui ir jam pakludamas išdulkinau brolio žmoną.

Dabar vėl tai padarėme, nors Kitas vos prieš dvi dienas atgulė amžinojo poilsio.

Suraukęs kaktą spoksau į lubas. Žinau, kad esu apgailėtinas, žmogaus vardo nevertas menkysta. Bet ir Karolina ne geresnė. Tiesa, ši bent jau turi dingstį: ji gedi, baiminasi dėl savo ateities, be to, aš jos geriausias draugas. Į ką, jei ne į mane, tokią sunkią netekties valandą jai remtis? Vis dėlto guosdamas gedinčią našlę *perlenkiaiu lazda*.

Susiraukęs suglamžau raštelį ir švystelėję jį ant medinių grindų, popieriaus gniutulėlis pasirita po sofa, apkrauta mano drabužiais. Man virš galvos raibuliuoja vandens šešėliai, šviesa ir tamsa, rodos, iš manęs tyčiojasi. Užsimerkiu, kad jų nematyčiau.

Kitas buvo geras vyras.

Kitas. Brangusis Kitas. Jis buvo visų numylėtinis – net Karolinos, nes galų gale ji pasirinko būtent jį. Prieš akis nelauktai iškylo lignoninės lavoninėje marška uždengtas sužalotas, sudarkytas Kito kūnas. Giliai įkvėpęs, jausdamas gerklėje augant gumulą, mėginu atsikratyti šio prisiminimo. Jis buvo vertas daugiau nei mielosios Karos ir manęs – netikėlio brolio. Jis nenusipelnė šios... išdavystės.

Po velnių.

Ką aš apgaudinėjau?

Mudu su Karolina verti vienas kito. Man niežtėjo, jai taip pat. Mes abu suaugę, pilnamečiai ir – bent jau formaliai – laisvi žmonės. Ji tai mėgsta. Aš irgi, gyvenime man geriausiai sekasi vidury nakties dulkindinti aistros apimtą patrauklią moterį. Tai mėgstamiausias mano laisvalaikio užsiėmimas – daryti ką nors, daryti *kurią nors*. Dulkindamasis palaikau formą, o aistrai pasiekus aukščiausią tašką sužinau viską, ką reikia žinoti apie moterį: kas priverčia ją kaisti ir ar patirdama orgazmą ji šaukia, ar verkia.

Karolina yra šūkautoja.

Karolina ką tik palaidojo vyrą.

Mėšlas.

O aš praradau vyresnįjį brolių, kuris pastaruosius kelerius metus man buvo kelrodė žvaigždė.

Mėšlas.

Užsimerkus prieš akis vėl iškylo išblyškęs mirusio Kito veidas, jo netektis – tarsi krūtinėje žiojinti didžiulė praraja.

Jo niekas negali pakeisti.

Po galais, kam šaltą, ūkanotą vakarą jam reikėjo važiuoti motociklu? Galvoje netelpa. Kitas yra – *buvo* – sveiko proto įsikūnijimas, atsargus ir apdairus ponas Patikimasis. Iš mudviejų būtent Kitas rūpinosi geru mūsų šeimos vardu bei reputacija ir visada elgdavosi atsakingai. Jis turėjo darbą Sityje ir dar vadovavo nemenkam šeimos verslui. Kitas nedarė skubotų sprendimų ir nelakstė kaip beprotis. Jis buvo rimtas. Jis kilo, o ne smuko. Kitas nebuvo toks palaidūnas ir netikėlis

kaip aš. Esu visiška Kito priešingybė. Šeimoje aš juoda avis. Niekas nieko iš manęs nesitiki. Ir niekada nesitikėjo.

Prastai nusiteikęs, atsisėdu lovoje ryškioje ryto šviesoje. Laikas leistis į rūšį, į sporto salę. Fizinę formą palaikau bėgiodamas, dulkindamas ir fechtuodamas.

Į ausis kalant trunkiai šokių muzikai, nugara žliaugiant prakaitui, giliai įkvepiu. Ritmingai tapsiu bėgimo takeliu sutelkęs dėmesį, versdamas kūną siekti savo galimybių ribos, ir mano mintys skaidrėja. Paprastai bėgu susikaupęs, patenkintas, kad apskritai *ka nors* jaučiu – net jei tai maudimas krūtinėje, kojose arba rankose. Bet šiandien, po tokios sumautos savaitės, nieko nenoriu jausti. Trokštu, kad skaudėtų dėl fizinių pastangų. Ne dėl netekties.

Bėk. Kvėpuok. Bėk. Kvėpuok.

Negalvok apie Kitą. Mesk iš galvos Karoliną.

Bėk. Bėk. Bėk.

Nurimęs, lėtindamas bėgimo takelio apsakas, paskutinį aštuonių kilometrų sprinto ruožą įveikiu ristele ir vėl grįžta karštligiškos mintys. Pirmą kartą per daugybę metų man teks atlikti rimtą darbą.

Kol Kitas buvo gyvas, leidau dienas mėgindamas atsigausti po praėjusios nakties ir planuodamas artėjančio vakaro linksmybes. Daugiau man niekas nerūpėjo. Toks buvo mano gyvenimas. Nemėgstu mąstyti, kaip tuščiai ir beprasmiškai gyvenu. Bet giliai širdyje žinau, kad esu visiškai niekam tikęs. Nuo dvidešimt vienių naudojosi patikos fondo lėšomis, vadinasi, gyvenime nė dienos nesu dirbęs jokio rimto darbo. Šiuo atžvilgiu mano vyresniojo brolio partitis buvo visiškai kitokia. Jis sunkiai dirbo, kita vertus, neturėjo kito pasirinkimo.

Vis dėlto šiandien viskas pasikeis. Esu Kito testamentą vykdytojas, ir tai – tikras pokštas. Neabejoju, kad paskirdamas *mane* brolis piktai pajuokavo, bet dabar, jam atgulus šeimos laidojimo rūsyje, testamentas bus perskaitytas ir... na, jį reikės vykdyti.

O Kitas mirė nepalikęs įpėdinių.

Bėgimo takelis sustoja ir mane kresteli. Net nenoriu galvoti apie pasekmes. Aš nepasiruošęs.

Pagriebiu išmanųjį, švysteliu ant sprando rankšluostį ir laiptais ris-tele pasileidžiu į savo butą šeštame aukšte.

Nusivelku drabužius, palieku juos miegamajame ir einu į vonios kambarį. Stovėdamas dušo kabinoje po vandens srove ir trinkdamasis plaukus svarstau, ką daryti su Karolina. Mudu pažįstami nuo mokyklos laikų. Dar anuomet supratome turintys giminingas sielas, ir mus, trylikamečius internatinės mokyklos mokinius, išsiskyrusių tėvų vaikus, tai suartino. Aš buvau naujokas ir ji priglaudė mane po savo sparnu. Tapome neišskiriami. Ji yra ir liks mano pirmoji meilė, mano pirmasis pasidulkinimas... *pragaištingas* pirmasis pasidulkinimas. O po daugelio metų ji pasirinko mano brolių, ne mane. Nepaisant to, mudviem pavyko likti gerais draugais ir nekišti vienam prie kito nagų. Bent jau kol buvo gyvas Kitas.

Šūdas. Reikia sustoti. Nenoriu tokios bėdos, man jos nereikia. Kai skutuosi, iš veidrodžio į mane žvelgia rimtos, žalios, spindinčios akys. *Nesusigadink santykių su Karolina. Ji viena iš menkos saujelės tavo bičiulių. Tavo geriausia draugė. Pakalbėk su ja. Įtikink. Ji žino, kad vienas kitam netinkame.* Tvirtai pasiryžęs su ja pasišnekėti, linkteliu savo atspindžiui veidrodyje ir nusibraukiu nuo veido skutimosi putas. Numetu rankšluostį ant grindų ir traukiu į persirengimo kambarį. Pasiimu juodus džinsus, padėtus lentynoje ant pūpsančios drabužių krūvos, ir su palengvėjimu atsikvepiu radęs ant pakabo ką tik išlygintus baltus marškinius ir iš valyklos parneštą juodą švarką. Šiandien vidurdienį susitinku su šeimos reikalus tvarkančiais teisininkais. Apsiaavęs batus, grybšteliu ir paltą, taip tikėdamasis apsiginti nuo lauke tvyrančio šalčio.

Po galais, šiandien pirmadienis.

Prisimenu, kad Kristina, mano lenkė tvarkytoja, netrukus ateis tvarkyti buto. Išsitraukęs piniginę ant prieškambario stalelio palieku grynųjų, įjungiu signalizaciją ir žengiu pro duris. Užrakinęs jas, praeinu pro liftą ir imu leistis laiptais.

Čelsio krantinėje įkvepiu gaivaus tyro oro, kurį gadina tik man iškvepiant iš burnos virstantis garas. Žvelgiu į kitoje gatvės pusėje tekančią pilką, ūkanotą Temzė ir kitame upės krante dunksančią Taikos pagodą*. Nieko taip netrokštu, kaip taikos ir ramybės, bet jų, rodos, dar teks gerokai palaukti. Per pietus tikiuosi išgirsti atsakymus į kelis man rūpinus klausimus. Kilstelėjęs ranką susistabdu taksi ir liepiu vairuotojui vežti mane į Meiferą.

---

* Budistų šventykla. – Vert. past.

* * *

Peivelo, Marmonto ir Hofmano šeimos teisinių paslaugų įmonė gyvuoja nuo 1775-ųjų ir yra įsikūrusi viename iš prabangių karalių Jurgių epochos namų Brukstrite.

– Laikas suaugti, – burbteliu sau po nosimi, stumdamas medines, gražiai išdrožinėtas duris.

– Laba diena, sere.

Jauna priimamojo darbuotoja plačiai šypsosi, o gelsvai rausvus jos skruostus paryškina raudonis. Švelniai tariant, ji graži. Įprastomis aplinkybėmis, šnektelėjęs penkias minutes, gaučiau jos telefono numerį, bet aš čia kitu reikalu.

– Esu susitaręs susitikti su ponu Radža.

– Jūsų vardas ir pavardė?

– Maksimas Trevelianas.

Įdėmus merginos žvilgsnis nukrypsta į kompiuterio ekraną, tada ji purtydama galvą suraukia antakius ir sako:

– Prašyčiau prisėsti.

Ji mosteli į dvi galias odines sofas, stovinčias vestibulyje dekoratyvinėmis plokštėmis apkaltomis sienomis, aš klesteliu ant artimesnės ir pasiimu rytinį *Financial Times* numerį. Kol priimamojo darbuotoja su kažkuo uoliai kalbasi telefonu, atidžiai peržvelgiu pirmą laikraščio puslapį, bet nerandu nieko įdomaus. Pakėlęs galvą pamatau poną Radžą, žengiantį pro dvivėres duris ir tiesiantį ranką, – akivaizdžiai nusprendusį pasitikti mane asmeniškai.

Atsistoju.

– Lorde Trevetikai, leiskite pareikšti jums nuoširdžią užuojautą dėl brolio netekties, – mudviem spaudžiant vienas kitam ranką, sako ponas Radža.

– Vadinkite mane tiesiog Trevetiku, – pataisau. – Man reikia laiko priprasti prie brolio titulo.

Dabar jau prie... savo titulo.

– Žinoma, – ponas Radža mandagiai ir pagarbiai linkteli ir mane tai suerzina. – Ar sutiktumėte eiti su manimi? Kaip tik pietaujame partneriams skirtame valgomajame ir turiu pasakyti, kad mūsų gėrimų rūšys – vienas geriausių Londone.

* * *

Stoviu savo klube Meifere ir lyg užkerėtas spoksau į šokančias židinio liepsnas.

Trevetiko grafas...

Tai aš. Dabar – tai aš.

Neįtikėtina. Tai mane trikdo.

Kaip anksčiau pavydėjau broliui titulo ir šeimoje užimamos padėties! Nuo pat gimimo Kitą visi labai mėgo ir vertino, ypač mama, mat jis buvo paveldėtojas, o ne... atsarginis sūnus. Nuo gimimo dienos visi jį pažinojo kaip Portovano vikontą, o staiga mirus mūsų tėvui, būdamas vos dvidešimties, Kitas tapo dvyliktuoju Trevetiko grafu. Sulaukęs dvidešimt aštuonerių, aš tapau laiminguoju *tryliktuoju* Trevetiko grafu. Nors troškau šio titulo ir visko, kas su juo susiję, dabar, kai jis man atiteko, jaučiuosi, lyg braučiausi į broliui priklausančias valdas.

Praeitą naktį dulkinai jo grafienei. Tai – daugiau nei brovimasis.

Švelniai pateliūškuoju rūšinį *Glenrothes* viskį ir kilsteliu taurę.

– Už Vaiduoklį, – sušnabždu ir pašaipiai šypteliu.

Glenrothes markės viskį labiausiai mėgo mano tėvas ir brolis, o nuo šiandien ši 1992-ųjų derliaus partija priklauso man.

Negalėčiau tiksliai pasakyti, kada susitaikiau su Kitu kaip paveldėtoju, bet tai nutiko man sulaukus vėlyvos paauglystės. Jis gavo ir titulą, ir merginą, ir man teko tai priimti. Bet dabar viskas priklauso man. *Viskas.*

Net jo žmona. Na, bent jau naktį ją turėjau.

Likimo ironija, bet Kitas testamentu Karolinai nepaliko nieko.

Visiškai nieko.

Nutiko tai, ko ji bijojo.

Kodėl jis taip neapdairiai pasielgė? Keturi mėnesiai prieš mirtį jis surašė naują testamentą, bet jame žmonai nieko neskyrė. Jie buvo situokę vos prieš dvejus metus...

Ir ką jis sau galvojo?

Suprantama, testamentą Karolina gali užginčyti. Kas drįstų dėl to ją kaltinti?

Pirštais persibraukiu veidą.

Ką man daryti?

Suzvimbiamano mobilusis.

Karolinos žinutė.

Išjungiu telefoną ir užsisakau dar vieną taurę viskio. Šiandien vakare nenoriu jos matyti. Noriu užsimiršti su kita. Dar nepažįstama. Su ta, kuri manęs nepančiotų ir gebėtų mane pamaloninti taip, kaip noriu. Išsitraukiu iš kišenės telefoną ir atsidarau *Tinder* programėlę.

– Maksimai, koks pribloškiantis butas!

Ji žvelgia pro langą į drumstus Temzės vandenį, kurių paviršiuje atsispindi Taikos pagodos šviesos. Paimu jos švarkelį ir švystelį ant sofos atlošo.

– Gėrimo ar ko nors stipriau? – pasiūlau.

Svetainėje ilgai neužtruksime. Užuoat atsakiusi, ji atmeta sau už nugaros juodus žvilgančius plaukus. Ir nenuleidžia nuo manęs tamsiu pieštuku paryškintų šviesiai rudų akių.

Paskui liežuviu brūkšteli dažytas lūpas, kilstelį antakį ir nustebusi gundomai klausia:

– Ko nors stipriau? Ką geri tu?

Hm... ji nesuprato užuominos, vadinasi, apsieisime be kokaino, bet iniciatyva jau priklauso jai. Žingteliu arčiau, kad norint pažvelgti į mane jai tektų kilstelėti galvą. Susikaupęs vengiu ją liesti.

– Aš neištroškęs, Hetera, – tyliai sakau patenkintas, kad prisimenu, kuo ji vardu.

Hetera nuryja seilę, praskiria lūpas.

– Ir aš ne, – sušnabžda ir netrukus įžūli šypsena pasiekia jos akis.

– Ko tu nori?

Matau, kaip jos žvilgsnis krypsta link mano burnos. Tai kvietimas. Stabteliu norėdamas įsitikinti, ar teisingai ją supratau, tada pasilenkiu ir pabučiuoju. Mūsų lūpos trumpai susiliečia – vos vos.

– Rodos, numanai, ko noriu.

Kilstelėjusi ranką, ji pirštais perbraukia man plaukus ir vėl prisitraukia mane prie šiltos ir godžios savo burnos. Ant jos lūpų – bren-džio ir vos juntamas tabako skonis. Jis mane trikdo. Neprisimenu, kad klube būčiau matęs ją rūkančią. Viena ranka apglėbęs juosmenį, o kita tyrinėdamas viliojančius kūno linkius, ryžtingai ją prisitraukiu. Jos liemuo liaunas, krūtys – didelės ir stangrios, Hetera gundomai remia jas man į krūtinę. Svarstau, ar ragauti jas taip pat malonu, kaip ir liesti.

Delnais sugriebiu jai už sėdmenų, bučiuodamas įleidžiu liežuvį jai į burną ir imu tyrinėti nuotykių ištroškusių jos burną.

– Ko *tu* nori? – sušnabždu jai į lūpas.

– Tavęs, – nekantriai sukužda Hetera.

Ji įsiaudrinusi. Labai. Ima sagstyti man marškinius. Stoviu kaip įbestas, o ji nusmaukia marškinius man nuo pečių ir drabužis nukrenta ant grindų.

Kur man ją paimti – čia ar savo lovoje? Nutaręs neaukoti patogumo, paimu ją už rankos.

– Eikš.

Švelniai trūkteliu, ir Hetera iš svetainės koridoriumi nuseka paskui mane į miegamąjį.

Kaip ir tikėjau, kambarys nepriekaištingai sutvarkytas.

Ačiū Dievui ir Kristinai.

Spragtelėjęs sienoje įmontuotą jungiklį, uždegu naktines lempas ir veduosi Heterą prie lovos.

– Apsisuk.

Hetera padaro ką liepta, bet avėdama aukštakulnius susvirduliuoja.

– Laikykis. – Suėmęs pečius, stipriai prispaudžiu ją sau prie krūtinės, o tada pasuku jai galvą, kad galėčiau matyti akis. Ji spokso man į lūpas, bet paskui kilsteli galvą ir pažvelgia į akis. Jos žvilgsnis atviras ir spindintis. Susikaupęs. Rimtas. Nosimi braukiu jai per sprandą, liežuviu ragaudamas švelnią, kvėpiančią odą. – Manau, pats laikas prigulti.

Atitraukiu trumpos raudonos suknelės užtrauktuką, nusmaukiu drabužį per pečius ir stabteliu, pamatęs raudonos liemenėlės slepiamas krūtis. Nykščiais brūkšteliu per liemenėlės nėrinius. Hetera dejuodama išriečia nugarą ir stumteli krūtis man į delnus.

O taip...

Mano nykščiai įsmunka po plonu liemenėlės audiniu ir sukdami ratus ima žadinti pūrančius spenelius, o Hetera ištiesusi rankas sau už nugaros apgraibomis ieško mano džinsų sagos.

– Turime visą naktį, – sušnabždu ir, prieš žingtelėdamas atgal, paleidžiu Heterą, kad suknelė nuslystų jos kūnu ir šleptelėtų ant grindų jai prie kojų.

Rausvos apatinės kelnaitės su dirželiu už nugaros apnuogina dailų jos užpakalį.

– Atsisuk. Noriu tave matyti.

Nusibraukusi plaukus per petį, Hetera atsisuka ir, gundomai kilstelėjusi blakstienas, perveria mane ugningu žvilgsniu. Jos krūtys tobulos.

Aš nusišypsau. Ji – taip pat.

Bus smagu.

Ištiesusi ranką, ji kyšteli pirštus už mano džinsų juosmens ir trūkelti taip stipriai, kad dieviškos jos krūtys vėl įsiremia man į krūtinę.

– Bučiuok mane, – tyliai, bet įsakmiai sukužda ji.

Tada liežuvium perbraukia viršutinius dantis, ir mano kūnas reaguoja, tarpkojyje pajuntu įtampą.

– Mielai, ponია.

Delnais suėmęs jai galvą, paneriu pirštus į švelnius kaip šilkas jos plaukus ir šį kartą bučiuoju šiurkščiau. Ji atsako į mano bučinį braukdama man per plaukus ir mūsų liežuviai grumiasi. Ji atšlyja ir pakelia į mane geismu spindinčias akis, lyg pagaliau iš tiesų mane pamačiusi ir susižavėjusi. Tada ji vėl ima aistringai mane bučiuoti.

Dieve, ji tikrai ištroškusi.

Hetera vikriais pirštais užčiuopia mano džinsų sągą ir ją atsega. Krizendamas sučiumpu jai riešus, švelniai stumteliu ir mudu krentame ant lovos.

Hetera. Ji vardu Hetera, ji giliai miega šalia manęs. Žvilgtelį į žadintuvą ant naktinės spintelės, jis rodo 05.15. Gerai pasidulkinom, dėl to neverta abejoti. Bet dabar noriu, kad ji išeitų. Ar ilgai gulėsiu čia klausydamasis tylaus jos alsavimo? Gal reikėjo eiti pas ją, tada būčiau galėjęs išeiti kada tinkamas. Bet mano butas buvo arčiau, be to, abu nekantravome. Spoksodamas į lubas mėginu prisiminti kartu praleistą vakarą ir viską, ką apie ją sužinojau. Hetera dirba televizijoje – kaip ji pati sako, *telike*, – ir rytą turi būti darbe, vadinasi, netrukus jai teks išeiti, ar ne? Ji gyvena Patnyje. Ji patraukli. Ir aistringa. Taip, labai aistringa. Jai patinka būti viršuje, orgazmą patiria neišleisdama nė garso, be to, turi neprilygstamą burną ir puikiai žino, kaip pastatyti ant kojų nuilsusį vyrą. Vos tai prisiminus, mano kotas nubunda, tad pasvarstau, gal pažadinti ją rytinio seanso? Juodi jos plaukai išdrikę ant pagalvės, miegant jos veidas atrodo romus. Nekreipdamas dėmesio į pavydėtiną Heteros ramybę, klausiu savęs, ar, geriau ją pažinęs, nurimčiau taip pat?

Velniop. Noriu, kad ji nešdintųsi.

Turi intymaus bendravimo problemų, – mano sąmonėje nuskamba priekaištingi Karolinos žodžiai.

Karolina. Mėšlas.

Trys gaudžios Karolinos žinutės ir keli praleisti skambučiai įgri-so iki gyvo kaulo. Mano džinsai numesti ant grindų ir atrodo kaip mėlyno audinio krūva. Iš užpakalinės jų kišenės išsitraukiu mobilųjį. Žvilgtelėjęs į šalia gulinčią miegalę – ne, nekrustelėjo – perskaitau Ka-rolinos žinutes.

KUR TU?

PASKAMBINK!

* PYKSTU *

Ko ji taip siunta?

Ji žino sutarties sąlygas ir tikrai seniai mane pažįsta. Vieną naktį pasivarčius pataluose su kita, mano jausmai jai nepasikeis. Aš ją my-liu... savaip, kaip draugas, geras draugas.

Suraukiu kaktą. Nepaskambinau jai. Bet nenoriu. Nežinau, ką pa-sakyti.

Bailys, – išgirstu tylų sąžinės balsą. Turiu viską užglaistyti. Man virš galvos, ant lubų mirguliuoja lengvai ir švelniai besipinantys Tem-zės vandens atspindžiai. Šaiposi iš manęs. Primena, ką praradau.

Laisvę.

O ką turiu dabar?

Atsakomybę.

Velnias...

Mane prislegia kaltė. Jausmas nepažįstamas ir nemalonus – Kitas testamentu paliko man visą turtą. *Viską.* O Karolinai iš jo turtų neteko nė trupinėlio. Ji mano brolio žmona. Mudu dulkinomės. Nenuostabu, kad jaučiuosi kaltas. Be to, giliai širdyje žinau, kad ji jaučiasi taip pat. Todėl ir išėjo vidury nakties nepažadinsi manęs ir neatsisveikinusi. Ak, jei tik šalia manęs mieganti moteris susiprastų pasielgti taip pat...

Paskubomis parašau žinutę.

Šiandien užsiėmęs. Kaip tu?

Dabar penkta valanda ryto. Karolina dar tikrai miega. Man niekas negresia. Viską su ja išsiaiškinsiu šiandien po pietų arba... rytoj.

Hetera krusteli, blakstienos virpteli, ir ji atsimerkia.

– Sveikas, – nedrąsiai šypneli. Atsakau jai šypsena, bet jos veidas apsiniaukia. – Man reikia eiti, – sako.

– Jau? – Krūtinėje atgyja viltis. – Tau nereikia išeiti.

Kaip įmanydamas stengiuosi kalbėti nuoširdžiai.

– Reikia. Turiu būti darbe ir nemanau, kad galiu pasirodyti biure vilkėdama šią raudoną suknelę. – Hetera atsisėda lovoje ir apsisiautusi šilkinė lovatiese prisidengia savo nuogumą. – Buvo... gera, Maksimai. Jei paliksiu telefono numerį, ar tu man dar paskambinsi? Man labiau patinka kalbėtis telefonu, o ne susirašinėti *tinderyje*.

– Žinoma, – meluoju nemirksėdamas.

Delnais suėmęs už skruostų prisitraukiu Heterą ir švelniai pabučiuoju. Jos veide šmėsteli drovi šypsena. Atsikėlus iš lovos ji susisiaučia lovatiese ir ima rinkti išmėtytus drabužius nuo grindų.

– Gal užsakyti taksi? – pasiūlau.

– Pasinaudosiu *uberiu*.

– Užsakysiu.

– Gerai, ačiū. Važiuosiu į Patnį.

Hetera pasako adresą, aš atsikeliu iš lovos, apsimaanu ant grindų padrėbtus džinsus ir pasiėmęs mobilųjį išeinu iš miegamojo, palikdamas ją vieną. Keista, kad kai kurios moterys rytą po nakties šėlsmo būna romios ir drovios. Ji nė iš tolo neprimena vakarykštės geidulingos sirenos.

Užsakęs taksi žvelgiu į tamsius Temzės vandenius ir laukiu. Kai pagaliau ji ateina, paduoda man popieriaus skiautę.

– Mano numeris.

– Ačiū. – Įsikišu jį į užpakalinę džinsų kišenę. – Po penkių minučių atvažiuos.

Ji stovi sumišusi, vis dar apimta po sueities užplūdusio drovumo. Užsitęsusi tyloje ima dairytis po kambarį ir žiūri visur, tik ne į mane.

– Puikus butas. Erdvus, – prabyla ir suprantu, kad apsiribosime paviršutinišku pokalbiu, išsklaidančiu ore tvyrantį nejaukumą. Ji pamato gitarą ir kabinetinį fortepijoną. – Skambini?

Hetera prieina prie instrumento.

– Taip.

– Štai kodėl tavo rankos tokios mitrios, – sako ji, bet staiga suraukia antakius, suvokusi, kad garsiai išsprūdo mintis, ir jos skruostai ima rausti.

– O tu skambini? – nekreipdamas dėmesio į jos pastabą, klausiu.

– Ne. Antraisiais studijų metais grojau pučiamųjų grupėje, bet didesnių aukštumų nesiekiau. – Heteros veide šmėsteli palengvėjimas – gal todėl, kad jos žodžius apie mano rankas nuleidau negirdom. – O kas čia? – Ji mosteli į patefonus ir *iMac* kompiuterį svetainės kampe ant stalo.

– Kartais dirbu didžėjumi.

– Tikrai?

– Taip. Porą kartų per mėnesį klube Hokstone.

– Todėl čia tiek daug vinilinių plokštelių.

Ji žvilgteli sieną su lentynomis, kuriose laikau plokštelių kolekciją. Linkteliu.

– O nuotraukos? – Hetera mosteli link nespaltotų peizažų, pakabintų svetainėje ant didelio formato drobių.

– Taip. Retkarčiais ir kitoje objektyvo pusėje.

Rodos, ji sutrinka.

– Kaip modelis. Dažniausiai reklamoms.

– Na taip, viskas aišku. Tu labai įvairialypė asmenybė.

Atgavusi saviklova, ji plačiai nusišypso. Taip ir turėtų būti. Hetera – tikra deivė.

– Mėgėjas, – kukliai šypsodamasis sakau, šypsena Heteros veide užgęsta ir ji suglumusi suraukia kaktą.

– Ar tai negerai? – nedrąsiai klausia.

Negerai? Po šimts, apie ką ji čia kalba?

– Ne. Viskas kuo puikiausiai. – Suzirzia mano mobilusis: atėjo žinutė, kad atvyko užsakytas taksi. – Aš tau paskambinsiu, – pažadu, padėdamas Heterai apsilvilti švarkelį.

– Ne, nepaskambinsi. Bet nesijaudink. Tam ir skirta *Tinder* programėlė. Buvo smagu.

– Ir man.

Neketinu jai prieštarauti. Palydžiu viešnią iki buto durų.

– Gal nori, kad palydėčiau iki taksi?

– Ne, ačiū. Aš jau didelė mergaitė. Lik sveikas, Maksimai. Buvo malonu susipažinti.

– Ir man... Hetera.

– Šaunuolis, – ji plačiai nusišypso patenkinta, kad prisimenu jos vardą, ir neatsakyti jai šypsena tiesiog neįmanoma. – Taip jau geriau, – priduria ji. – Tikiuosi, rasi, ko ieškai.

Pasistiepusi Hetera švelniai pabučiuoja man skruostą. Tada apsisuka ir sūpuodamasi ant aukštakulnių nueina link lifto. Suraukęs antakius lydžiu Heterą žvilgsniu, negalėdamas atplėšti akių nuo dailaus užpakaliuko, judančio po raudonu suknelės sijonu.

Rasiu, ko ieškai? Ir ką gi tai reiškia?

Aš visada randu. Ką tik turėjau tave. Rytoj turėsiu kurią nors kitą. Ko man daugiau reikia?

Nežinia kodėl šie žodžiai mane erzina, bet nuveju juos šalin ir grįžtu į lovą jausdamas didžiulį palengvėjimą, kad Hetera išėjo. Nusimovęs džinsus palendu po antklode, bet ausyse vis dar aidi intriguojantys jos atsisveikinimo žodžiai.

Tikiuosi, rasi, ko ieškai.

Po galais, kodėl ji tai pasakė?

Ką tik paveldėjau didžiulius žemės plotus Kornvalyje, vieną dvarą Oksfordšyre, kitą – Nortumberlande ir... gabalėlį Londono. Tik... kokio kaina?

Vėl prisimenu išblyškusį, mirties palytėtą Kito veidą.

Mėšlas.

Dabar nuo manęs priklauso tiek daug žmonių – per daug, gerokai per daug: žemių nuomininkai, dvarų prižiūrėtojai, keturių namų personalas, plėtotojai iš Meifero...

Po perkūnais.

Eik šikt, Kitai. Esi šiknius, kad žuvai.

Užsimerkiu, sutramdau neišlietas ašaras ir, ausyse vis dar skambant Heteros ištartiems atsisveikinimo žodžiams, nugrimztu į neramų miegą.